

Evangelhia zilei de duminică: Poemul iubirii divine

Comentariu la Duminica a VI-a din timpul de peste an (ciclul C). „Fericiți voi, care plângeți acum, căci veți râde”. Uniți cu Cristos, dobândim puterea de a transforma suferința în iubire mântuitoare.

Evangelhie (Lc 6,17. 20-26)

Coborând împreună cu ei, s-a oprit pe câmpie. O mare mulțime de discipoli și mult popor din toată Iudeea, din Ierusalim și din regiunea Tirului și a Sidonului, de lângă mare, au venit să-l asculte.

Ridicându-și ochii spre discipolii săi,
a spus:

„Fericiți voi, cei săraci, căci a voastră
este împărăția lui Dumnezeu.

Fericiți voi, care acum sunteți
flămânzi, căci vă veți sătura.

Fericiți voi, care plângeți acum, căci
veți râde.

Fericiți veți fi când oamenii vă vor
urî, când vă vor alunga, când vă vor
insulta și vor șterge numele vostru ca
infam din cauza Fiului Omului.

Bucurați-vă în ziua aceea și tresătați
de bucurie, căci iată, răsplata voastră
va fi mare în cer; pentru că așa au
făcut și părinții lor profetilor.

Dar, vai vouă, bogaților, pentru că vă
primiți mângâierea.

Vai vouă, celor care sunteți sătui
acum, căci veți suferi de foame.

Vai vouă, celor care râdeți acum, căci veți boci și veți lăcrima.

Vai vouă, când toți oamenii vă vor lăuda; pentru că așa au făcut părinții lor profeților falși”.

.....

Comentariu

Evanghelia acestei duminici cuprinde unul dintre cele mai surprinzătoare și esențiale pasaje ale predicii lui Isus: fericirile. Prin limbajul lor paradoxal, ele oferă o învățătură despre adevărata fericire, pe care toți oamenii o caută. Sfântul Josemaría le-a definit drept „un poem al iubirii divine” ^[1]. De fapt, după cum explică Papa Francisc, „fericirile sunt portretul lui Isus, modul său de viață; și ele sunt drumul spre adevărata fericire, pe care și noi îl putem parcurge cu

harul pe care ni-l dă Isus” [2]. Sfântul Luca ni-l prezintă pe Învățător stând pe o câmpie, predicând cu autoritate și măreție. Amestecați în mulțime, putem simți că aceste cuvinte ne sunt adresate chiar nouă.

„Fericiți cei săraci”. Sărăcia nu este opțională în viața unui creștin: fără ea, nu putem fi nici ucenici, nici cu adevărat fericiți. Toți suntem chemați să o trăim asemenea Învățătorului. Pentru a întrupa sărăcia în mijlocul lumii, Sfântul Josemaría recomanda: „Vă sfătuiesc să fiți cumpătați cu voi înșivă și foarte generoși cu ceilalți; evitați cheltuielile superflue pentru lux, pentru frivolitate, pentru vanitate, pentru confort...; nu vă creați nevoi” [3]. Într-o societate marcată de consumerism, este esențial să ne analizăm frecvent atașamentul față de lucrurile materiale: trăim oare cu sufletul liber pentru a-l urma îndeaproape pe Isus și a începe să

posedăm „Împărăția lui Dumnezeu”? Dacă trăim sărăcia, vom ști să ne îngrijim cu generozitate și de ceilalți, mai ales de cei săraci și aflați în nevoie, pe care nu-i vom privi niciodată cu indiferență.

„Fericiți voi, care acum sunteți flămânzi”. În abundența celor bogați și sătui, nu mai este loc pentru Dumnezeu și pentru aproapele. În schimb, cei care trăiesc în cumpătare și moderație încep să fie „săturați” de Dumnezeu. Această fericire ne învață să ne bucurăm cu recunoștință de bunurile pământești, dar într-un mod care să ne trezească dorința pentru cele spirituale. De asemenea, ne invită să ne punem încrederea în providență: în timp ce muncim cinstit pentru a ne asigura cele necesare, păstrăm seninătatea în fața lipsurilor, pentru că știm că Dumnezeu nu își abandonează niciodată copiii.

Isus spune și că sunt fericiți cei care plâng acum, căci vor râde mai târziu. Atunci când un creștin caută să-l imite pe Învățător, „experimentează relația profundă dintre cruce și înviere” ^[4], după cum explica Benedict al XVI-lea. Uniți cu Cristos, dobândim forța de a transforma suferința în iubire mântuitoare. Găsim astfel aceeași bucurie pe care a trăit-o Domnul în Patima sa, știind că prin ea ne-a dăruit Duhul Sfânt și ne-a deschis porțile Cerului. Cu această speranță și mângâiere, creștinul devine el însuși mângâiere pentru ceilalți: „îndrăznește să ia parte la suferința altora și nu mai fuge de situațiile dureroase”, ne spune Papa Francisc ^[5].

În cele din urmă, Isus îi numește fericiți pe cei care sunt persecutați sau respinși din cauza Lui. Fidelitatea noastră ca și creștini obișnuiți poate stârni opoziție sau disconfort în jurul nostru. Dar

suntem chemați să fim curajoși, să reflectăm în comportamentul nostru chipul blând și iubitor al lui Isus, pe care toți oamenii îl caută. În acest sens, putem urma sfatul Sfântului Petru adresat primilor creștini: „Și chiar dacă veți suferi pentru dreptate, fericiți sunteți! Nu vă lăsați cuprinși de frică din cauza lor și nici să nu vă tulburați. Dimpotrivă, sfințiți-l pe Domnul Cristos în inimile voastre, gata oricând să dați răspuns oricui vă cere cont de speranța voastră, dar cu blândețe și bună-cuviință, având o conștiință curată, ca tocmai în ceea ce sunteți calomniați să fie rușinați cei care bârfesc purtarea voastră bună în Cristos” (1 Pet 3,14-18).

În concluzie, și contrar a ceea ce s-ar putea crede, adevărata fericire nu constă în acumularea nelimitată de bunuri materiale. Nici în obținerea aprobării celorlalți cu orice preț.

Fericirea se află mai degrabă în identificarea cu Cristos.

[1] Sfântul Josemaría, Note dintr-o meditație, 25 decembrie 1972, (AGP, P09, p. 186), citat în E. Burkhart și J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría*. Vol. 3, Rialp, Madrid 2013. p. 125.

[2] Papa Francisc, Audiența din 6 august 2014.

[3] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 123.

[4] Benedict al XVI-lea, *Isus din Nazaret*, Ed. RAO, București, p.100.

[5] Papa Francisc, *Gaudete et exultate*, nr. 76.

Pablo Edo

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-poemul-
dragostei-divine/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-poemul-dragostei-divine/) (26.03.2025)